

Dr. Emil Pištěk naproti tomu podal proti panu Horákovi novou žalobu pro urážku na cti pro výrok, který učinil v rozlukovém spou pan Horák při jednom dalším ústním líčení.

Všechny tyto žaloby byly k návrhu JUDr. Emila Pištěka spojeny u okresního soudu pro přestupky v Praze a po celé řadě hlavních přeličení vynesl v I. stolici pan vr. r. dr. Zízek dva rozsudky:

Předně rozsudek, kterým všechny žaloby pana Horáka proti JUDr. Emilu Pištěkovi byly zamítnuty jako naprosto bezpodstatné a bezdůvodné a pan Horák odsouzen k náhradě veškerých útrat ve výši Kč 600.—. V obsírném odůvodnění uvedl soudce, že dr. Emil Pištěk ve svých podáních jednal vždy v mezích své povinnosti, řídě se předpisem § 9. advokátního řádu, že nikdy z těchto mezi nevybočil a že výrazy jím použité nejsou ničím jiným, nežli kritikou naprosto nutnou při vedení procesu.

Druhým rozsudkem vyhověl soudce oběma žalobám dr. Emila Pištěka a odsoudil pana Horáka pro přestupek urážky na cti dle § 487., 491. tr. z. k trestu Kč 500.— pokuty, v případě nedobytnosti k vězení v trvání 10 dnů a k náhradě veškerých útrat ve výši Kč 1000.—.

Trest tento vysloven byl vzhledem k došavadní zachovalosti p. Horáka a vzhledem k tomu, že jednal v prudkém pohnutí mysli a že se částečně doznal, podmíněčně na zkušební dobu 1 roku, při čemž však podmínkou podmíněčnosti ustanovil soudce, že pan Horák musí nejpozději během měsíce po právoplatnosti rozsudku požádati pana JUDr. Emila Pištěka písemně za prominutí.

Proti oběma těmto rozsudkům podal pak pan Horák odvolání na zemský trestní soud, o kterém se konalo shora uvedené odvolací líčení.

Odvolatel pan Horák, který v celém procesu zastupoval se sám, dostavil se i k odvolacímu líčení osobně bez advokáta a v dlouhé řeči snažil se dokázat, že nikoliv on, nýbrž dr. Emil Pištěk měl býti odsouzen. Zajímavé jest, že i při tomto odvolacím líčení dostal se pan Horák do kontroverse se soudcem. Když totiž pan Horák užil ve své řeči jistého nepatřičného výrazu, byl předsedajícím dv. radou Šturmou rázně okřiknut a napomenut a bylo mu pohrozeno pro případ opakování disciplinování.

Odvolací senát obě odvolání pana Horáka zamítl a ve všech bodech potvrdil rozsudek I. stolice, zdůrazniv, že jak skutková zjištění, tak i právní názor prvního soudce jsou naprosto správná, a poukázav na to, že skutkový děj, vyličený dr. Pištěkem, byl v každém směru potvrzen soudcem, ono líčení u zemského civilního soudu řídícím, panem vr. radou Bosákem.

Panu Horákovi byly pak uloženy k zaplacení kromě útrat I. stolice ještě i útraty obou odvolacích líčení.

*

Hůře to dopadlo známému mor.-ostravskému advokátu, který temperamentně hájil před poslední porotou svého klienta, jistého úředníka, jenž byl obžalován pro choulostivý delikt. Poněvadž lékařská dobrozdání nijak obžalovanému nepřitěžovala, právě jako jiné do-

klady, rozohnil se advokát ve své obhajovací řeči tak, že užil i výroku: „Pokládám celou žalobu za uměle vykonstruovanou.“ Státní zástupce dal tuto větu protokolovati a podal na advokáta žalobu, o níž jednal v těchto dnech okresní soud v Mor. Ostravě, který advokáta skutečně uznal vinným a odsoudil jej nepodmínečně k pokutě 1000 Kč uznav, že advokát citovaným výrokem uvedl úřad u veřejný posměch. Případ, který u ostravských advokátů vzbudil neobyčejný zájem, bude mít ještě pokračování, neboť odsouzený se odvolal.

—ff—

Dozvuky vraždy hajného Houžvičky v lese „Na Babě“.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Procesy, vzniklé tajuplnými výstřely v májové noci v r. 1918 v lese „Na Babě“, jsou nekonečné. V sobotu byl skončen jeden z těchto procesů, nikoli však definitivně, protože státní zástupce podal proti rozsudku zmateční stížnost.

Sdělili jsme již, že bratr Václava Urbana, tajemného muže v kamaších, odsouzeného loňskou porotou do žaláře na 6 roků, František Urban obžalován byl státním zastupitelstvím pro navádění ke krivé přísaze, pomocí jejíž dosaženo mělo býti obnovy procesu ve smyslu odsouzenému Urbanovi příznivém.

Loni v létě prováděna byla v Radošovicích stavba vilky, při níž zaměstnání byli 56letý František Urban, tesař z Mnichovic a bratr odsouzeného Václava Urbana, a 31letý Alois Urban, tesař z Hradových Střimelic. Oba titi Urbanové jsou vzdálení příbuzní, neboť jich dědové byli bratry. Poněvadž bylo tehdy krátce po procesu s účastníky pytlácké vraždy, mluveno na stavbě jednou v polední přestávce o celém případu a tu starý Urban, bratr odsouzeného, podotkl, že dostal od bratra psaní, v němž si nařiká na to, že byl zbaven svobody, ačkoli je nevinný. Do hovoru se vmínil mladší Urban a řekl: „No, ono je to i možné. Ale proč nepromluví ten Zidka? Stál před porotou jako dub!“

Starší Urban povídá na to Aloisu Urbanovi: „Poslechni, hochu, ty jsi tam v tom kraji, nevíš, kdo by byl pravým vinníkem?“

„To nevím, strejčku, ale slyšel jsem, že jeden mladý rolník, Skřivánek, přenechal Zidkovi louku.“

„A nenosil ten Skřivánek žluté kamaše?“

„Nevím, ale myslím, že ano. Také prý ten Skřivánek chodí poslední dobou nějaký vyděšený.“

„Tak se na to pořádně vyptej a řekni mi, kdyby ses něco dozvěděl. To víš, kdyby byl bratr nevinný a dokázalo by se to, až by přišel domů, dal bych za to mnoho peněz...“

Tím zatím skončila tato rozmluva, která měla mít řadu dalších nemilých následků.

František Urban přemýšlel o celé věci a odjel pak do Prahy, kde vynašel obhájce vrch. radu v. v. Winttra, jemuž naznačil, že přišel na stopu pravého pachatele a žádal jej, aby podnikl kroky, směřující k obnově procesu proti jeho bratrovi. Obhájce zajel si na Pankrác k odsouzenému Václavu Urbanovi, který

ovšem ochotně podepsal k tomu cíli plnou moc. Obhájce snesl pak v žádosti o obnovu všecko, co mu Václav Urban na Pankráci i jeho bratr František v jeho kanceláři byli naznačili, a mezi jinými dovolával se i svědectví Aloise Urbana z Hradových Strármelie o tom, že rolník Skřivánek z téže obce pokládán je veřejným minčím za pravého muže ve žlutých kamaších, že on to byl, který za májového rána 1918 „Na Babě“ pytláčil ve společnosti Zídkové a ostatních, že od té doby chodí celý zaražen a vyděšen, že postoupil Zídkovi louku a jeho ženě že půjčuje bezplatně potahy a všelijak jí podporuje.

O žádosti za obnovu řízení zahájeno bylo soudní šetření a nařízen i výslech Aloise Urbana. Tento svědek, když dostal soudní obsilku, stavil se při příležitosti se svojí ženou v Mnichovicích u Františka Urbana a sděloval mu, že dostal předvolání k soudu do Prahy, že však neví, o čem má být slyšen, když nic neví. Tu Frant. Urban pozval oba manžele do svého bytu v I. patře a tam Aloisu Urbanovi řekl: „Tak řekni, Lojziku, že tu louku Skřivánek Zídkovi dal a také že ty žluté kamaše nosil, ale když se to stalo, že je dal pryč.“

„Jak to mohu říci, když to není pravda?“ namítl prý Alois.

„Ale nic se neboj, jen to tak řekni a já ti za to dám šest tisíc!“

„Jo, strejčku, tohle já nemohu říci, kdybyste mi dal deset tisíc, protože to tak není.“

„Když se bojíš, tak to řekni aspoň tak částečně. Když to neřekneš, tak si na tebe pozvu zedníky a budeš koukat, jak to s tebou špatně dopadne.“

Na to Alois Urban i s manželkou odešli a když za několik dní na to vycházel Alois Urban po svém výslechu z kanceláře vyšetřujícího soudce, potkal na chodbě Skřivánka, který rovněž byl volán za svědka, a sdělil mu, jak jej František Urban nabádal, by dosvědčil o Skřivánkovi, že on je tím tajemným mužem ve žlutých kamaších.

Skřivánek ovšem při svém výslechu zmínil se vyšetřujícímu soudci vřeh, radovi Rýznerovi o tom, co mu byl právě Alois Urban svěřil, a soudce dal si Urbana předvolati znovu a tázal se jej, co je na tom pravdy. Alois Urban přiznal, že věci skutečně měly ten průběh, jaký naznačil na chodbě Skřivánkovi, a tu byl s ním ihned sepsán protokol, na základě něhož podalo státní zastupitelství na Františka Urbana žalobu pro zločin podvodu, spáchaný sváděním ke křivému svědectví dle § 197 a 199a) tr. z., a pro zločin veřejného násilí vydíráním dle § 98b) tr. z., dovozující, že mimo svádění ke křivé přísaze, jež považuje za prokazané, dopustil se Frant. Urban zločinu vydírání svou poznámkou o zednících, jež si na Aloise Urbana přivede, nebude-li týž ochoten dosvědčiti mu věc tak, jak si přeje. Ať prý se vykládá pohrůžka ona tak, že si František Urban zedníky pozve, aby učinili neochotnému svědku fyzické násilí, anebo že je povede jako svědky pod přísahou tak šikovně, že Alois Urban bude pak sám pro křivou přísahu stíhán, v každém případě dle názoru žaloby jedná se o nátlak nedovolený, o vyděračství.

O této žalobě jednáno bylo v sobotu před senátem dvor. rady Pudila v líčení pohnu-

tém a bouřlivém, jež se od hodin poledních protáhlo až do 9. hod. večerní. Jen výslech svědka Aloise Urbana trval plně dvě hodiny a úplně jej nervově vyčerpal tak, že ubohý tento vesnický řemeslník po něm několik hodin na klosetu zvracel... Vypověděl v celku dle žaloby, ale v podrobnostech si namnoze odporoval, o každé odpovědi dlouho uvažoval a když se dostal do křížového ohně otázek temperamentního státního zástupce dra Papíka, který se do věci zakouzl s obvyklou houževnatostí, a neméně temperamentního obhájce, nedělal kudy kam a raději prolašoval, že se už na vše tak dobře nepamatuje. Jednací síň byla v těch chvílích nabitá elektrinou a nejen posluchači, ale i žurnalisté rozdělili se na dva tábory, vzájemně si vytýkající zaujatost pro jednu ze stran.

Manželka korunního svědka Aloise Urbana, Anna Urbanová, vzata rovněž do přísahy, vypovídala daleko souvisleji a zřetelněji, než její muž. Potvrdila do podrobností žalobu v celém rozsahu a na zřejmě nesmělé námítky obžalovaného do očí mu opakovala, že žádal za vydání svědectví zřejmě a vědomě nesprávného, neboť říkal jejím muž, jen aby se nebál, že to nic není, a sliboval odměnu 6000 Kč, když Alois dosvědčí zejména, že Skřivánek žluté kamaše nosil, že je však nosit přestal, když se to (totiž ona vražda) stalo.

Obžalovaný sám popřel jakékoli nabádání ke svědectví křivému; přiznává jen, že žádal Aloise, aby v okolí pátral a sliboval mu, že se mu za toto pátrání, povede-li k cíli, náležitě odmění.

Když byli jako svědci slyšeni Ant. Kříž, zedník ze Všestar, Frant. Pohorál, tesař ze Zvánovic, Frant. Krása, zednický mistr z Radošovic, všichni o tom, jak to bylo tehdy na novostavbě vilky v Radošovicích, zavolána ke svědectví 44letá manželka k doživotnímu žaláři odsouzeného Zídky Marie Zídkové, na svůj věk velmi ustaraná a sešlá, která vypovídá, že kus louky od Skřivánka v roce 1923 koupili. Zadarmo jim Skřivánek nikdy nic nedělal. Naopak mu platila 100 Kč denně za potah.

Frant. Skřivánek, rolník z Hradových Strármelie, neví nic, proč by měl chodit jako vyděšený. Žluté kamaše nosil, jako řada jiných mužů. Zídkovou nikdy nepodporoval, neměl by také z čeho. Je mu ještě dnes dlužna 100 Kč. Louku jim prodal, poněvadž potřeboval peníze na dávku z majetku.

Obhájce obžalovaného navrhuje několik nových svědků, státní zástupce žádá pak, aby slyšen byl hajný Jiroušek, který žije na odpočinku v Řičanech, o tom, že obžalovaný Frant. Urban už více než před 20 lety falešně dokazoval svému bratru Václavu alibi, když byl tento zažalován pro pytláctví, leč soudce tehdy spíše uvěřil určitěmu svědectví jediného hajného, než svědectví Františka Urbana a jiných příbuzných, kteří dokazovali, že Václav Urban oné noci, kdy krádež byla spáchána, spal doma. Státní zástupce dr. Papík uchystal si také celou řadu soudních spisů, starých i 20 a více roků, z nichž mnil dokazovat, že Václav Urban byl nescíslněkrát žalován pro pytláctví, vždy však ze žaloby šťastně se dostal, když mu

byl tento dnes obžalovaný jeho bratr nebo jiný příbuzný dokázal alibi...

Ale soud veškeré další důkazy zamítl a prohlásil průvodní řízení za skončené.

Po temperamentním a vášnivém řečnickém souboji stát. zástupce dra Papíka s obhájcem odebral se soud k poradě, načež vynesl rozsudek, jímž se obžalovaný František Urban z činu za vinu mu kladeného osvobozuje. V důvodech uvedl soud, že objektivně pokládá zažalovaný čin svědectvím Aloise Urbana a zejména jeho ženy za prokázaný, subjektivně však že není dokázáno, že by byl žalovaný vyžadoval vědomě křivého svědectví od Aloise a nemůže se beze všeho přejítí přes hájení obžalovaného, že jen chtěl, aby dosvědčil Alois to, co mezi zedníky sám, nebyv nikým vyzýván, povídal. Těmito jeho řečmi mohla v obviněném vzniknouti víra, že Alois Urban skutečně něco bližšího ví, o čem nechce však mluvit, a chtěl jej proto donutit, aby u soudu řekl vše, co ví a co na stavbě tehdy vzdáleně naznačil.

Státní zástupce proti tomuto rozsudku podal a provádí zmateční stížnost, takže věc dostane se ještě k Nejvyššímu soudu. —ff—

Mluví-li dva totéž — není to totéž!

Položme si otázku poněkud jinak, než odpovídá nám nadepsané přísloví. Jest to totéž, jestliže jedna a táž osoba mluví o jisté věci po dvakráte a po dvakráte podstatně rozdílně? Jest to jedna či dvoji výpověď? A je-li dvoji — které z ní uvěřiti?

Kterýsi krajský soud v Čechách odsoudil před nedávnem porodní asistentku pro § 144 tr. zák. (vyhnání plodu), jehož podle žaloby a stejně znějícího rozsudku měla se dopustiti tím, že kterési těhotné ženě pomohla k její výslovnému přání od blížících se starostí mateřských. Rozsudek, jakých jest v roce na sta.

Leč okolnosti, jež ho provázely, jsou velmi zajímavé. Bude se jimi v těchto dnech obíratí Nejvyšší soud v Brně.

Obvinění asistentky spočívalo jediné na seznání domněle poškozené paní. Seznání toto učinila paní ta v nemocnici, kam byla v horečce na rychlo dopravena. Tato výpověď byla zaprotokolována vyšetřujícím soudcem a tento protokol byl jediným podkladem pro lékaře, kteří jako znalci podávali o věci nález a posudek. Posudek znaleců vyzněl pro žalovanou nepříznivě.

Při hlavním přelíčení, k němuž však pro zdánlivou průhlednost případu nebyli povoláni znalci, prohlásila domněle poškozená paní, že její údaje v nemocnici zaprotokolované nejsou správné, že tehdy mluvila v horečce, že vlastně jen přisvědčovala tomu, co jí ve formě otázek bylo kladeno do úst. Věc byla prý vpravdě jiná. Nešlo o nedovolenou pomoc, nýbrž o pouhé vyšetření. Potrat byl zaviněn při zpáteční cestě výlučnou vinou domněle poškozené. Na věci nemá asistentka prázdné viny, iážto toliko vyšetřila stav a konstatovala asi 3 měsíční těhotenství.

Krajský soud z těchto dvou různých, ba kontrárních výpovědí vybral si onu první a odsoudil obžalovanou asistentku ku trestu

čtyřměsíčního a bezpodmínečného žaláře.

Postižená vyhledala si nového obhájce v osobě známého odborníka JUDra Jaroslava Mellana, advokáta na Vyšehradě, a zmateční stížností domáhá se zrušení rozsudku, poněvadž základna, na níž znalci vypracovali svůj obžalované nepříznivý rozsudek, se druhou výpovědí shroutila a jest nutno dotázati se znalců, zda nemají, co by změnili na svém posudku za existence nové a kontrární výpovědi jediné svědkyně.

Případem bude se obíratí Nejvyšší soud v Brně v nejbližších dnech a samozřejmě že o tomto právně velmi zajímavém případě neopomeneme svému čtenářstvu podati zprávu.

Lacino získané pozemky.

(Nejvyšší soud v Brně.)

Jako zajímavou ukázkou, jak někdo zcela zákonným způsobem zadarmo získá značný majetek, přinášíme dva soudní případy:

V roce 1924 potřebovala Horní a hutní společnost v Mor. Ostravě pozemek na parc. č. 396 v Mor. Horách, jehož chtěla použití k účelům závodním. V pozemkových knihách připsána byla parcela na jméno Leopold Bronner v Mor. Ostravě, jemuž nabízela Horní a hutní společnost značný obnos, asi 30.000 Kč, za odprodeje. Nyní se však přišlo na zajímavou věc. Parcela byla sice připsána L. Bronnerovi, pozemku však přes 30 roků užíval Josef Krupník, rolník v Nové Vsi. Jakmile se tento dosud neznámý majitel dozvěděl o nabízeném obnosu, nelenil ani na okamžik a nechal si parcelu zaknihovati do pozemkové knihy na svoje jméno na základě práva vydržecího, neboť byl jejím držitelem přes 30 let. Z toho přirozeně povstal soudní spor, mezi jehož období nabízela Horní a hutní společnost oběma jmenovaným, majiteli pravému i nepravému, výkupní cenu napolovic. Krupník však trval na svém, že jediné on je pravým držitelem parcely a nikdo jiný.

První jednání o sporu konalo se u krajského soudu v Mor. Ostravě za předsednictví v. s. r. Valečky. Soud rozhodl ve prospěch rolníka Krupníka a rozsudek nabyl mocí práva rozhodnutím Nejvyššího soudu v Brně, který nařídil, aby parcela č. 396 v Mor. Horách zavtělena byla do vlastnického práva pro Josefa Krupníka, jemuž současně přináleží i nabízená kupní cena za pozemek.

*

Podobný spor prohrálo město Mor. Ostrava a Horní a hutní společnost proti majitelce usedlosti Emilii Tiché v Mor. Horách. Tato žena užívala po celých 40 let pozemků na parcelách č. 597 a č. 591 v Mor. Horách, z nichž první patřila Horní a hutní společnosti, druhá pak obci Mor. Ostrava. Ani obec ostravská, ani Horní a hutní společnost neměly tušení, že pozemky jsou připsány na jiná jména, až teprve v roce 1922, když společnost vyměřovala své pozemky, zjistila, že parcela č. 597 patří jí. Úředník Evžen Hartmann v důsledku zjištění nechal na nové pozemkové čáře zasaditi hraniční kámen. Tichá se ovšem se změněnou